

ดึงสกอ.ฟื้นกระทรวงศึกษาฯ

ชงตั้ง'กระทรวงการอุดมศึกษา'

บทความ

ARTICLE

5

■ จีรพงษ์ ประเสริฐพลกรัง

ขั้นตอนตั้งกระทรวงการอุดมศึกษา

จัดทำกฎหมาย 3 ฉบับ

1. ร่างพ.ร.บ.ปรับปรุงกระทรวงทบวง กรม (ฉบับที่...) พ.ศ.....
2. ร่างพ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการกระทรวงการอุดมศึกษา พ.ศ.....
3. ร่างพ.ร.บ.การอุดมศึกษา พ.ศ....

โอนบุคลากรและภารกิจต่างๆของ สกอ. ออกจากกระทรวงศึกษา

การปฏิรูประบบราชการในรัฐบาลยุค “คสช.” มีให้เห็นอยู่เป็นระยะ โดยเฉพาะการ “ปิดฝุ่น” หน่วยงานให้เหมาะกับนโยบายมากขึ้น ดังเช่นเปลี่ยนโฉม “กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร” หรือ ไอซีที เป็น “กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม” หรือ ดีอี เพื่อยกระดับเทคโนโลยีเป็นหัวหอกในการนำทัพเศรษฐกิจครอบคลุมถึงการดูแลสังคมให้สงบเรียบร้อย

และยังเคยมีกระแสข่าวการผ่าหน่วยงาน อย่าง “กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา” แยก “ท่องเที่ยว” กับ “กีฬา” ออกจากกัน ให้เป็นคนละหน่วยงาน แต่สุดท้ายก็กลายเป็นเพียงแนวคิด

ที่จุดไม่ติด

แต่ขณะนี้ ที่ต้องจับตา คือ การจัดตั้ง “กระทรวงการอุดมศึกษา” ขึ้นเป็นกระทรวงที่ 21 ภายใต้ระบบบริหารราชการของไทย

เรื่องนี้ “คณะกรรมการการศึกษาและกีฬา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.)” เสนอรายงานการพิจารณาศึกษา “แนวทางการบริหารการอุดมศึกษา หรือการจัดตั้ง “กระทรวงการอุดมศึกษา” ต่อที่ประชุมสนช. เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2561 ส่งต่อให้รัฐบาลนำรายงานไปพิจารณา ส่วนจะดำเนินการหรือไม่ก็สุดแล้วแต่

รายงานฉบับนี้บอกถึงปัญหาและความจำเป็นในการแยก “สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)”

ออกจากสายตาของ “กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.)” เพราะการศึกษาระดับอุดมศึกษามีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการศึกษาในระดับอื่น การบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันอยู่ในการควบคุมของ สกอ. สังกัดกระทรวงศึกษาฯ โดยที่กระทรวงดูแลการศึกษาของประเทศทั้งระบบ มีภารกิจงานและบุคลากรจำนวนมาก

เพราะหากดูโครงสร้างของ สกอ. มีภารกิจกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษาจำนวนมาก ทั้งสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ หรือมหาวิทยาลัยนอกระบบ มหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่งทั่วประเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล (มทร.) 9 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ที่มีทั้ง มหาวิทยาลัย วิทยาลัย สถาบัน และนี่ยังรวมถึงวิทยาลัยชุมชน

รายงานระบุด้วยว่า “การบริหารจัดการมีความยุ่งยาก กระบวนการทำงานมีความซ้ำซ้อน ทำให้การบริหารจัดการการศึกษาไม่สามารถดำเนินการได้อย่างรวดเร็วและทั่วถึง และยังพบจุดอ่อนในหลายประเด็น”

อย่างเช่น สถาบันอุดมศึกษาบางแห่งยังไม่มีมาตรฐานและแน่นอนในการบริหารจัดการศึกษา เกิดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน ขาดการมีส่วนร่วมของชุมชน องค์กรเอกชน และผู้ประกอบการในการพัฒนาคุณภาพอุดมศึกษา ขาดแคลนบุคลากร ความเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ระบบงบประมาณและการบริหารงบประมาณ หลักสูตรการเรียนการสอนไม่ทันสมัย ไม่มีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับกระแสความต้องการของประเทศและสังคมโลก ขาดแคลนครุณาจารย์ที่มีคุณภาพ เนื่องจากวิกฤติศรัทธาต่อวิชาชีพ เพราะไม่สามารถจูงใจให้คนเก่งคนดีเข้ามาเป็นอาจารย์ได้ ทำให้

